

Bogdán László

**A PROVANSZÁL TRUBADÚR
MEGHÓDÍTTJA, MAJD ELVESZÍTI
A VÁR GÖGÖS ÚRNŐJÉT**

Arnaut Daniel idézése

Eszkendőkig lesben álltam.
Nem is nézett rám. Sietve
ellovagolt. Verseimre
se válaszolt. De kivártam.
Olvadni sem tudott? Erre
döbbsentem rá. Na most merre
kóvályogjak én, hazátlan?

Ölel, nevet, sír, kitarja
fehér testét. Combja felett
kéklő erek. Anyajegyek
bal mellén. Míg csókom várja,
elképzelné nem is lehet
gyönyörűbb nyelvemlékeket...
Láz sodor el, öle árja.

Járok benne. Most nézhetem,
mit nem csodált, csak hold, csak ég,
hasát, aranylókoldökét,
mit nem látott emberi szem,
kagylóként kinyíló ölet,
annyi lovagnak végzetét.
Éldeleg most. Nem is hiszem.

Felszikkrik a lámpafény.
És ez a fény is én vagyok.
Vörös pihék közt ragyogok.
Végigömlök hasán, ölén.
Jobb melle körül bujdosok,
szemérmében felolvadok,
könnycseppként ülök meg szemén.

Ha égre száll kópé kobold,
őt látom őszén, öregén.
Sírok, mert nem vénül velem.
Soha ilyen kéjes horrort.
Míg nyelvemmel becézgetem,
szétmarcangol a szerelem.
Kinevet, szán a telihold?

Örökre rám zárul öle.
(Röhögtem, most értem Vidált.
Szétszaggatták vadászkutyák.)
Szorít boszorkánygyűrűbe.
Virtuózan a fuvolát
érintgeti, fel-felkiált.
Ez az éden első köre.

Benne bujdosom valahol.
Naprobbanás szemem mögött.
„Te csak várj, holnap is jövök!” –
szól vissza még, s ellovagol.
Vetkőztetett és vetkőzött.
Rejtik felhők, őszi ködök.
Többé fel nem lelem sehhol.

(Kortárs, 2005/12.)

BOGDÁN LÁSZLÓ 1948-BAN SZÜLETETT SEPSISZENTGYÖRGYÖN. VERSET ÉS PRÓZÁT IS
ÍR. ARANY JÁNOS-DÍJAS.